

— ὦ! τῷ ὄντι! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, ἀναβλέπουσα ἀπὸ τὸ βιβλίον της. Πολλὰ περίεργον! Δότε μοι νὰ παρατηρήσω.

Καὶ λαβοῦσα τὴν εἰκόνα,

— Λέγετε ὅτι δέν κινεῖται δι' αἰμοῦ, ἐπρόσθετε. Στρέψασα δὲ αὐτὴν μὲ τοὺς δακτύλους της εἰς κῶνον, καὶ ἀνάψασα αὐτὴν εἰς τὸ κηρίον.

— Ἀπατᾶσθε, ἀνέκραξε καγγάζουσα Ἰβὺς ὁ καπνός.

— ὦ, Ἀγλαΐα! εἶπεν ἡ σοδρὰ Καλλιόπη. Διὰ νὰ τὴν τιμωρήσητε, κύριε, θὰ μ' εἰ-ἦτε ὅ, τι ἤξεύρετε ἀκόμη περὶ τῶν σιδηρῶν δρόμων.

— Ἄλλ' ἡ Κορία Ἀγλαΐα, εἶπον ἐγὼ, εἶναι ἀνυπόμονος ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος τοῦ δράματος.

— Παντελῶς, ἀπήντησεν ἐκείνη. Βαρύνομαι θανασίμως τὸ δράμά σας.

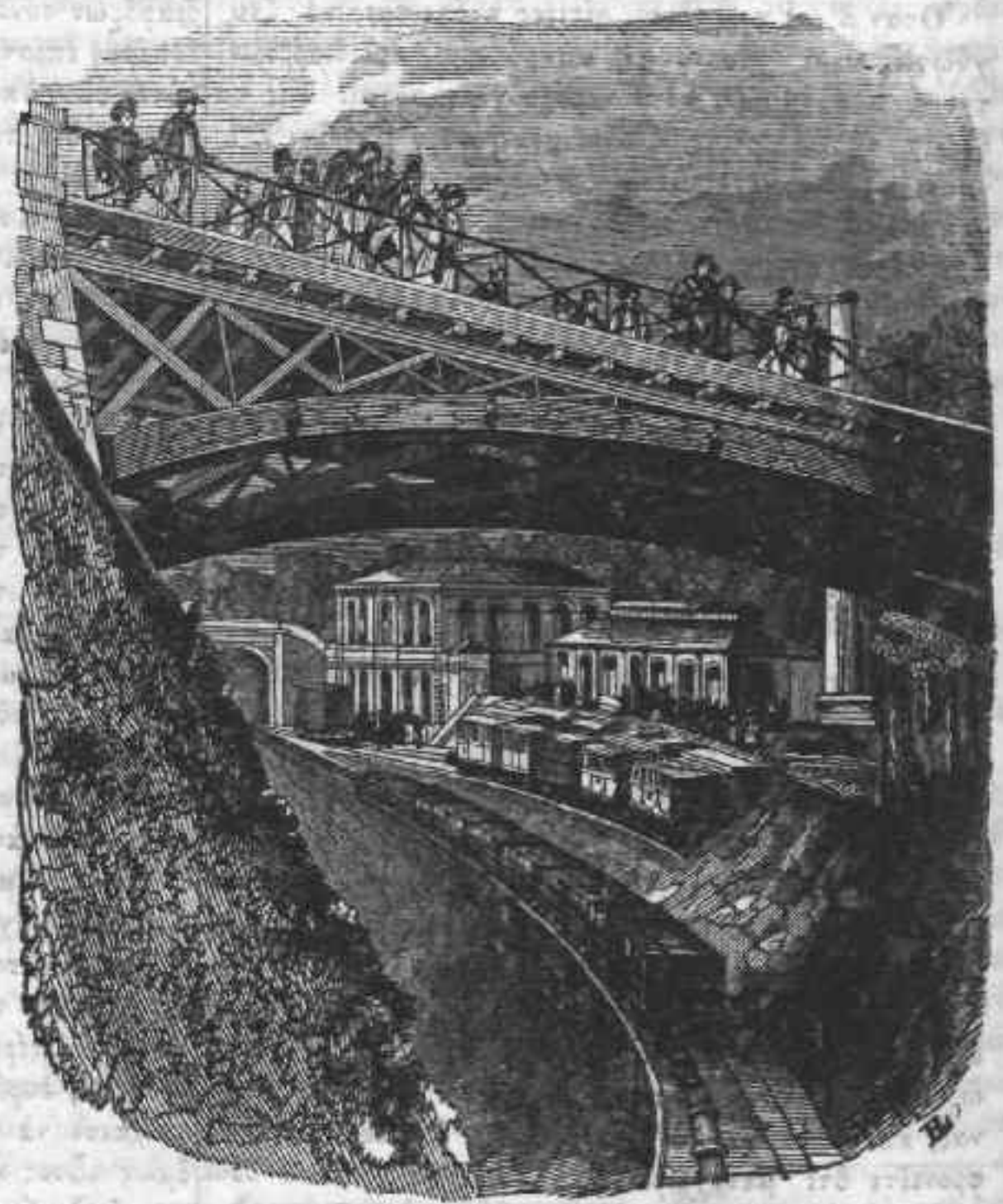
— Ἄ! τότε ἀλλάζει, εἶπον ἐγὼ. Ἐξακολουθῶ λοιπὸν περὶ τῶν σιδηροδρόμων.

Ἀπὸ τῆς οἰκίας σας ἀναχωρεῖτε μὲ τὰ στρωματόδεσμά σας ἐφ' ἀμάξης, ἧτις σᾶς μετακομίζει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου πηρουσιάζεσθε εἰς τὸν γραμματέα, ἰστάμενον ὀπίσω μικροῦ παραθύρου, καταβάλλετε τὴν τιμὴν τῆς θέσεως ἣν ἐκλέγετε, τῆς πρώτης, ἀν ἐπιθυμήτε παχέα καὶ ὀλοσηρικὰ προκεφάλαια, τῆς δευτέρας, ἀν ἀρκῆσθε εἰς εὐτελέστερα ἐξ ἀπλοῦ ἐριούχου, ἢ τῆς τρίτης, ἀν δύνασθε νὰ ὑπομείνητε τὸ ἀπερικάλυπτον ξύλον, καὶ συνοδοιπόρους ἴσως ὑπὲρ τὸ θεῖον δημοκρατικούς. Ὁ Γραμματεὺς σᾶς δίδει τότε μικρὸν γραμματίον, ἐμφαινὸν καὶ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ διὰ τοῦ χρώματός του τὴν τάξιν ἣν ἐξελέξασθε, καὶ τὸν ἐξ οὗ καὶ τὸν πρὸς ὃν ὄρον σας, ἀρ' οὗ ἐπιτυπώτῃ δι' εὐκινήτου μηχανῆς τὴν ἡμερομηνίαν. Μετὰ ταῦτα δὲ μεταβαίνετε εἰς ἄλλο παράθυρον, ὅπου παραδίδετε τὰ στρωματόδεσμά σας. Ἐκεῖ συγι-

δύτερον κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον δραμ' μὲ δύναμιν τόσον ἀκατάσχετον, ὥστε ἡ μηχανὴ μόνη, ἀρηνιάσασα ποτὲ, ἦτοι ἀφ' ἑαυτῆς κινηθεῖσα, ἐν ᾧ δὲ εἶχε τὸν ὀδηγὸν της, καὶ ὑπετίθετο, ἐσβεσμένη, ὠρμητε πρὸς ἐν ἐργατήριον, διέβρηξε τὸν τοῖχον αὐτοῦ, ἔχοντα 14 δακτύλων πάχος, καὶ σχίσασα καὶ τὸν ἀπέναντι τοῦτου, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Τρέχει δὲ ἡ συνοδία ἐνταχού μιν, ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ὀκτὼ ὥρας τὴν ὥραν ἀλλαγοῦ δέ, φέρ' εἰπεῖν ἐν Ἀγγλίᾳ, δώδεκα ὥρας τὴν ὥραν, καὶ ἐνίοτε καὶ περιττοτέρας.

— Δώδεκα ὥρας τὴν ὥραν! ἀνέκραξεν ἡ Καλλιόπη. Ἄν ὑπῆρχε λοιπὸν σιδηρόδρομος παρ' ἡμῖν ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι Μετσολογγίου, ...

— Θὰ τὸν διατρέχομεν, ἀπεκρίθη, εἰς τέσσαρας ὥρας. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐφάνη τὸ πυρίπνουν τέρας αὐ-

ζονται, ἐπικολλᾶται εἰς αὐτὰ γραμματίον φέρον τὸν τόπον τῆς διευθύνσεως καὶ ἰδιαιτέρον ἀριθμὸν, καὶ ἀντ' αὐτῶν σᾶς ἐγχειρίζεται ἄλλο γραμματίον φέρον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξετελεῖσθησαν εἰς οὐτὲ δύο λεπτά, καὶ ἀπὸ τοῦ γραφείου διευθύνεσθε εἰς τὰς προκειμένας ἀτμομαζᾶς, καὶ ἐκλέγετε τὴν θέσιν σας κατὰ βούλησιν εἰς ἣν τάξιν ἀνήκει.

Τότε δίδεται τὸ σημεῖον. Ὁ σταθμοφυλάξ κρούει κώδωνα, καὶ ἅλι ἡ ἀτμομαζᾶ δι' ἰδιαιτέρου μηχανισμοῦ ἐκπέμπῃ συγγυλὸν διαρκῆ, καὶ ἐπίμονον, ὡς τερατώδους τινὸς δράκοντος, καὶ εἶται ἡ συνοδία βρα-

τὸ, φλόγας καὶ καπνοῦς ἐρευγόμενον, εἰς χαριέστατος καμπὰς ἐξελίσσον τὸ ἀπέραντον σῶμά του, μετὰ παταγῶν ἀμιλλώλενου πρὸς τὴν θροντήν καὶ μετ' ἀκατάσχετου δραμῆς καὶ ταχύτητος διαγγίζον τῆς ἑυρώπης τὰ πεδία, τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας. ὁ γεωργὸς ἐμμένει πρὸς τὸ ἄροτρον τοῦ ἀκινήτου ἀπὸ ἐκπληξίν μετέχουσαν φόβου, ὁ ἴπιος σποδῶς φυτῶν καὶ ὀρθῶν τὴν χαίτην, ἐκάλπαζε μὲ σκιοτήματα ἄτακτα, καὶ τὰ ποιμνία, ἀρινοντα τὴν νομὴν τῶν, ἐρευγον περίσθετα πρὸς τὰ ὄρη. Ἄλλ' ἤδη πλέον ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἐξωκλιώθησαν πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ. Ὅταν παρέρχηται ὁ ἔρ-